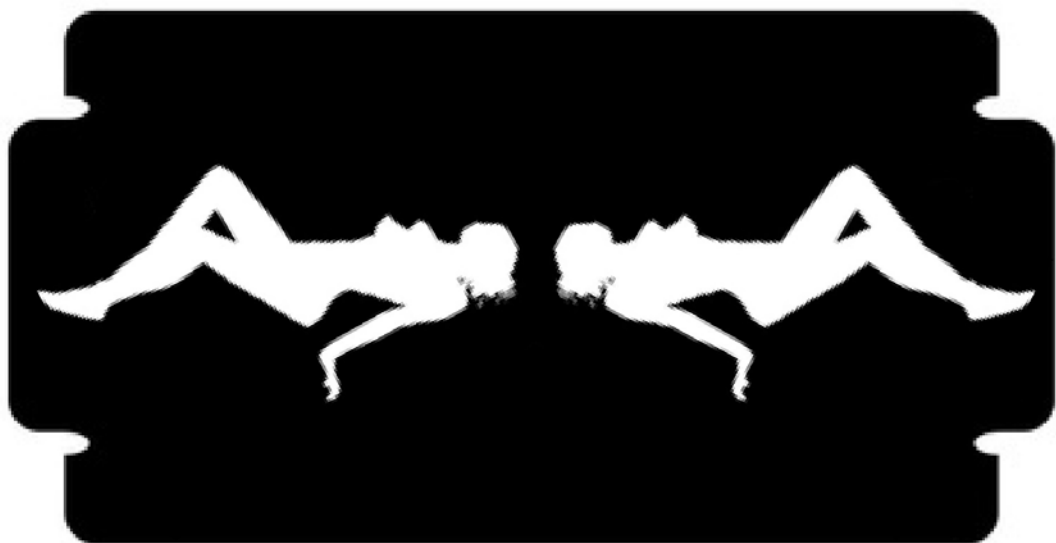

Štěpán Kučera

Dobrodružné romanetto

Kuklův klan

V. Lehn

Štěpán Kučera

Kuklův klan

Dobrodružné romanetto

**V letu, Praha 2013
První vydání**

Kapitoly

1.	5
2.	20
3.	31
4.	45
5.	54
6.	67

ISBN 978-80-87791-19-6 (PDF)

ISBN 978-80-87791-20-2 (ePub)

ISBN 978-80-87791-21-9 (mobi)

Štěpán Kučera, 2013

Daniela Dymokurská, 2013

Štefan Švec, 2013

1.

Zdeněk seděl u Ducha, před sebou dvojku rulandského, četl obtahy příštího vydání literární přílohy, kterou vedl, a vpisoval do článků korekturní značky. Marek si sedl na vedlejší stoličku, barmanka před něj postavila Kozla a vrátila se k umývání sklenic.

„Dneska do redakce přišly čtyři nový sbírky poezie,“ vzdychl Zdeněk a odložil korektury. „Jednu pochválím, jednu zaříznu a dvě rovnou vyhodím. Proč už dneska nikdo nenapiše něco doopravdy, jako kdysi? Kde je Goethe? Kde sou mladý Wertherové?!“ Marek mrkl na barmanku, ta nenápadně zdvihla čtyři prsty; tolik vín stačil Zdeněk vypít před jeho příchodem. Marek pochopil, že přišel ve správnou chvíli.

„Znáš Kuklu?“ zeptal se.

„Jakou kuklu?“ škytl Zdeněk.

„Karla Ladislava. To je takovej zapomenutej spisovatel. Letos má stopadesátý výročí narození, nechceš vo něm článek?“

Zdeněk neztrácel ostražitost. „Vo něm sem nikdy neslyšel. Není zapomenutej právem?“

„No jak se to veme. V jednadvaceti mu hráli hru v Národním. Soupeřil s Kischem o to, kdo bude zuřivější reportér, a Kukla třeba dřív než on udělal rozhovor s pražským katem. Redigoval před Haškem časopis Svět zvířat a taky si tam vymejšlel růz-

ný mystifikace. Slyšel sem dokonce, že krad psy a Haška to pak inspirovalo k tý slavný kapitole ve Švejkovi. Kromě toho to byl největší znalec pražského podsvětí.“

Marek byl doktorand na katedře české literatury a často se snažil Zdeňkovi vnutit témata, o kterých musel beztak psát něco do školy. Zdeněk nechtěl mít ze svojí přílohy univerzitní skripta, ale tentokrát vypadal poměrně vstřícně.

„A proč ho teda dneska nikdo nezná?“ vmísila se do hovoru barmanka, kterou téma tak trochu proti její vůli zaujalo.

„To je záhada, právě,“ Marek pokukoval po Zdeňkově výrazu. „Přitom pár jeho knížek vyšlo i za nás, hned po revoluci vydali jeho *Podzemní Prahu* pražský speleologové například.“

Zdeněk spokojeně kývnul. „A tak jo, tak to napiš.“

„Za kolik?“ přešel Marek do útoku.

„Když to bude dobrý tak ti dám dva litry.“

„Musím kolem toho dělat spoustu rešerší, pročíst jeho články v Národní politice...“

„Tak dva a půl. Stejně to musíš načítat na dizertaci.“

„Tak platí.“

Ten e-mail Marek dostal asi týden po tom, co jeho článek vyšel.

Dobrý den... Marku! S radostným rozechvěním jsem si přečetla Váš článek o K. L. Kuklovi... a jsem nesmírně šťastna, že si na tohoto velkého muže ještě dnes někdo vzpomněl! Chtěla bych se s Vámi sejít a navrhnout Vám spolupráci v dalším pátrání po tomto velkém umělci, jehož dvacáté století uvrhlo v zapomnění. Vždyť i jiný velký duch Eduard Bass o něm nespravedlivě napsal, že „duchovní fond Kuklův nevystačil na rostoucí požadavky čtenářstva a populární kdysi autor se octl již před válkou ve velké bídě, v níž dvojnásob těžce nesl své literární i životní ztroskotání.“ Napište, prosím... přijdu kamkoli! Každý všední den od 8 ráno do 8 večer. Děkuji a jsem s pozdravem...! Mája

Marek se musel usmát. Kombinace tří teček a vykřičníků byla poznávací znamení Kuklova „sensačního“ stylu a autorka ho záměrně nebo bezděčně napodobila, což její zprávě dodávalo značně starožitný, a zároveň naléhavý tón. Citovala z Bassova nekrologu, který vyšel jenom v Lidových novinách roku 1930, knižně ne, takže její zájem o Kuklu rozhodně nebyl povrchní. S tím vším kontrastovalo dětské jméno Mája i téměř neomezená denní doba, kdy měla pisatelka čas na setkání.

Marek ji tipoval na sešlou starou paní, která se ve vzpomínkách ráda vrací do doby, kdy jako dítě čítávala Kuklova „dobrodružná romanetta“ na pokračování, a pozval ji na pozítří na fakultu do pracovny doktorandů. Mája čas a místo schůzky obratem potvrdila.

Marek dojedl smažené nudle a napustil do pánve vodu. Připečené těstoviny se částečně odlepily ode dna a rozvlnily se v kalné vodě jak vlasy mořských sasanek. Marek je chvíli okouzleně pozoroval a zalitoval, že nechal uschnout svoji jedinou květinu, zděděnou po předchozím nájemníkovi. Když se nudle přestaly hýbat, odvrátil se od dřezu a šel zkontrolovat nové příspěvky na svých oblíbených pornostránkách. S blížící se třicítkou bylo čím dál náročnější na výročních třídních srazech vyvolávat dojem, že si takový život vybral a má ho rád.

Přes příští den Marek usedl v doktorandském kabinetu a připadal si jako napodobenina detektiva Phila Marlowa čekajícího na velký případ; ovšem nikde v místnosti z přetékajícího popelníku nestoupal cigaretový dým, protože celá budova byla nekuřácká, a místo unaveného větráku u stropu hučela v místnosti klimatizace; ostatně ani

důchodkyně Mája neslibovala být chandlerovskou femme fatale.

Doktorandský kabinet byla malá místnost ve fakultním podkroví, a proto když otevřela dveře mladá žena, vysvětlil jí Marek, že učebny jsou o patro níž.

„Já sem Mája,“ řekla a vstoupila Markovi do života.

Byla krásná a na krku měla pověšenou žiletku.

„Já sem... čekal někoho staršího,“ vypadlo z Marka, než jí zdřevěněle nabídl židli.

„Proč staršího?“ Svlékla si kabát a posadila se.

„Ani nevím.“ Marek sledoval žiletku mezi jejími prsy. „Chcete čaj nebo něco?“

Zavrtěla hlavou. „Chtěla bych s váma mluvit o Kuklovi. Potřebovala bych vaši pomoc.“

„Poslouchám,“ odpověděl Marek a připadal si jako Phil Marlowe.

Než se Mája stačila nadechnout, vkročil do kabinetu profesor Hrobařík. „Marku, hledám kolegu Hníka...“ řekl, než se jeho pohled srazil s Májiným. „Promiňte, přidu jindy, stejně tu není, že.“ A zavřel za sebou dveře.

„To byl profesor Hrobařík, naše kapacita na přelom devatenáctého a dvacátého století, možná bych ho moh zavolat, ať...“ Marek zachytil, že si Mája stiskla žiletku na krku, až to zabořilo. Zhluboka dý-

chala. Nakonec řekla, jako by ho neslyšela: „Tady se nedá mluvit. Nechtěl byste se projít?“

Venku se šerilo a vzduchem poletovaly sněhové vločky. Marek s Májou prošli přecpanou Národní třídou a pak po Smetanově nábřeží, které v podvečerní zácpě připomínalo dlouhé začouzené parkoviště, směrem ke Starému Městu. Povídali si o Praze. Mája ukázala do parčíku na kašnu, tyčící se z trávníku jako věž katedrály, s jezdeckou sochou císaře Františka uprostřed.

„Víte, že šachta, kterou napájej tady Krannerovu kašnu, vede do podzemní chodby, a ta de až támhle do Divadelní ulice?“

To Marek náhodou věděl, protože garsonku v Divadelní ulici obýval už od bakalářských studií a pátrání po zajímavostech v okolí patřilo hlavně v prvních letech k jeho oblíbeným zábavám. Ale podzemní chodby s Kuklovou obdivovatelkou příliš rozebírat nechtěl, protože dobře věděl, že K. L. Kukla byl velký mystifikátor, a ačkoli znal pražské podzemí jako v jeho době málokdo, spoustu podzemních objektů si ve svém psaní taky vymyslel. Marek se nechtěl dostat s Májou do sporu ještě předtím, než jejich případ vůbec začal, a tak radši přesměřoval řeč jinam.

„Víte, co o tý kašně napsal Havlíček Borovský? ‚Kol dokola Čechů chloubá a uprostřed stojí trouba.‘ Mimochodem Havlíček měl redakci támhle v tom domě.“

„Já vim. A v tom domě naproti bydlel Jan Kepler,“ chytla se. Provoz se dal náhle do pohybu a Mája se ho snažila překřičet. „Tady máte na pár metrech štvěrečních vedle sebe několik století! Támdle mosteckou věž z dob krále Václava, vedle kostel svatého Františka z Assisi...“

„Škoda že si to tu člověk moc neužije,“ otočil se na ni, protože právě vešli do průchodu Myší díra, kam se nevejdou dva lidé vedle sebe. Průchod vedl podloubím starého domu, jehož nosný pilíř byl zaborený mezi pruhy vozovky jako noha unaveného obra, a na začouzeném stropě průchodu šlo pořád přečíst oprýskanou reklamu na dávno zmizelou vinárnu Austria.

Protlačili se davy výletníků, proudícími po Královské cestě, a s úlevou zabočili do nádvoří Klementina, kde socha ozbrojeného studenta slibovala odrazit nejenom útok Švédů, ale i hlučící davy na Křižovnické.

Procházeli místy, kam se vracely plynové lampy a s nimi vlídné šero minulých století. Míjeli synagogy i vzdušné secesní domy postavené po zbouření starého Josefova (antisemita Kukla asanaci